Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 083 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. VANGENECHTEN**
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X, op 30 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 13 januari 2023 als begeleide minderjarige België binnen in het bezit van haar paspoort. Verzoeksters vader en stiefmoeder verzoeken op 16 januari 2023 om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van de vader van verzoekster wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van zijn dochter als begeleide minderjarige ingediend. Op 18 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeksters vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 18 december 2024 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 30 januari 2025 dient verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 december 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de

adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 december 2025 aan verzoeksters vader aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"(…)

A. Feitenrelaas

Je bent afkomstig uit Managua en beschikt over de Nicaraguaanse nationaliteit. Jouw vader en stiefmoeder, D(…) H(…) C(…) S(…) en J(…) S(…) C(…) B(…) (O.V. (…)), namen in 2018 deel aan de protesten tegen de overheid. De autoriteiten sloten de wapenwinkel van je vader ook in die periode. Aangezien de autoriteiten wisten dat jouw ouders opposanten waren, stuurde I(…) E(…), die later hoofd werd van de luchthavenpolitie, steeds agenten naar de zaak van je ouders en patrouilles naar jullie woning om jullie te surveilleren. In het begin van het derde leerjaar, zo'n twee jaar voor jouw vertrek uit Nicaragua, werd je verplicht om na de pauze steeds de school te kuisen. Dit was omdat jouw ouders gekend waren als opposanten. Je vader wilde meermaals met je directrice spreken hierover, maar het gesprek werd hem steeds geweigerd. Omdat je graag naar school ging, probeerde je dit vol te houden. Vanaf het einde van het derde leerjaar moest je ook mee naar marsen om de overheid te steunen. Dit moest je één of twee keer per jaar doen. Je was steeds met een viertal leerlingen aanwezig. Je bent er zeker van dat degenen die mee moesten in de marsen verplicht waren omdat hun ouders opposanten waren. Daarnaast moest je ook de hymne van Nicaragua leren en zingen na de uren omdat jij, in tegenstelling tot de andere kinderen, dat niet kende. Tevens vroeg L(…) H(…), de persoon van de Consejos de Poder Ciudadano (CPC) verantwoordelijk voor de veiligheid in jouw wijk, bij jou regelmatig naar je ouders. In november 2022 werd de zaak van je vader in beslag genomen. Enkele dagen later kwamen er twee politieagenten naar jullie woning. Ze waren agressief en wilden binnen kijken om te zien of je vader wapens had. Jouw ouders wilden hen eerst niet binnenlaten, maar ze slaagden daar op hardhandige manier alsnog in. Eenmaal binnen sloegen ze jouw vader met een stok en doorzochten ze de woning, maar konden ze niets vinden. Hierna besloten jouw ouders om samen met jullie het land te verlaten, wat ook gebeurde op 12 januari 2023.

Jouw ouders dienden een verzoek om internationale bescherming in op 16 januari 2023. Hierbij baseerden zij zich op de problemen die ze kenden met de Nicaraguaanse autoriteiten door hun deelname aan protesten in 2018, de inbeslagname van hun wapenhandel en de constante belaging nadien, de inbeslagname van hun zaak in november 2022 wegens de verkoop van luchtdrukgeweren en de bedreigingen wegens landverraad. Jij stond hierbij op de bijlage van jouw vader. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van jouw vader ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend.

Op 18 juni 2024 nam het CGVS ten aanzien van je vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de inbeslagname van de wapens in jouw vaders winkel in 2018 een algemene maatregel betrof in het kader van de protesten en de controles nadien gericht waren op het nagaan of hij al dan niet wapens bleef verkopen. Vervolgens maakte hij niet aannemelijk dat de Nicaraguaanse autoriteiten hem of jouw stiefmoeder beschouwden als opposanten of op de hoogte waren van hun deelname aan de protesten in 2018. Tot slot kon er geen enkel geloof gehecht worden aan jullie concrete vluchtaanleiding, met name de inval in en inbeslagname van zijn zaak in november 2022. Jouw vader en stiefmoeder dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 18 december 2024 de beslissing van het CGVS bevestigde. Ze dienden hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 30 januari 2025 diende je een eigen verzoek om internationale bescherming in. Bij een eventuele terugkeer naar Nicaragua vrees je dat je ouders gevangen genomen en gefolterd zullen worden en ook jij wil niet terug naar het systeem onder het Sandinistisch regime.

Jouw vader en stiefmoeder dienden op 30 januari 2025 een tweede verzoek in. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. Er werd hierbij geoordeeld dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door jouw ouders werden voorgelegd, die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming legde je de volgende documenten neer: jouw origineel paspoort uitgereikt op 21 december 2022; jouw geboorteakte; en de overlijdensakte van jouw moeder.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaatgeneraal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden bij hun verzoek van 16 januari 2023 (waarvoor de beslissing nu definitief is) en hun tweede verzoek van 30 januari 2025. Je vreest immers dat jouw vader en stiefmoeder als opposanten beschouwd worden omwille van hun deelname aan betogingen en omwille van het bezitten van een wapenhandel en hierdoor gearresteerd en gefolterd zullen worden (CGVS, p. 4 en 6-7). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat je bij het eerste verzoek van je vader reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg de weigeringsbeslissing in zijn verzoek ook voor jou geldt.

Daar waar jij verklaart dat er steeds patrouilles naar jullie woning gestuurd werden door I(…) E(…) en deze voor jullie woning postvatten om jullie te surveilleren (CGVS, p. 6 en 10), hebben jouw vader of stiefmoeder in hun eerste verzoek op geen enkel moment gewag gemaakt van enige patrouilles die naar jullie woning gestuurd werden. Integendeel, het ging enkel over de controles in de winkel (CGVS D(…) VIB I, p. 10 en CGVS J(…) VIB I, p. 9-10). Evenmin hebben zij op enig moment de naam I(…) E(…) vermeld als degene die daarvoor verantwoordelijk zou geweest zijn (CGVS, p. 6 en 9). Vervolgens vermeld je nog dat er enkele dagen na de inbeslagname van je vaders zaak in november 2022 een inval bij jullie thuis was waarbij jouw vader geslagen werd (CGVS, p. 7 en 10-11). Noch jouw vader, noch jouw stiefmoeder halen ook maar iets aan van een inval bij jullie thuis na de inbeslagname van november 2022, wat toch wel verwacht kan worden indien jouw vader daarbij geslagen werd.

Volgens jouw verklaringen moest je ook één tot twee keer deelnemen aan marsen om de overheid te steunen. Dit was steeds met een viertal leerlingen en je ging ervan uit dat dit was omdat de ouders als opposanten aanzien werden en jullie zo Sandinisten zouden worden (CGVS, p. 13-14). Echter, gezien, zoals vastgesteld is in hun eerste beslissing, jouw ouders niet aannemelijk hebben gemaakt als opposanten gekend en geviseerd te zijn, kan aan deze verklaring geen geloof gehecht worden. Ook jouw verklaringen dat jij aan de leerkrachten en directrice zei dat je geen Sandinist wou zijn en niet achter de Sandinistische overheid stond omdat je een vrij Nicaragua wou nadat je hierover gesproken had met je ouders en zij je de vrije keuze gaven om op school te zeggen of je wel of niet wou meedoen (CGVS, p. 14-15), kunnen niet overtuigen. Dat een kind van negen à tien jaar dermate complexe opinies zou kunnen uiten, deze vervolgens met zijn ouders zou bespreken en de toestemming zou krijgen om dit dan ook op school te verkondigen, is alles behalve aannemelijk. Dat jouw ouders, zelfs al zouden ze tegen de overheid gekant zijn, op die leeftijd zo'n gesprekken met jou zouden voeren en dan volledig voorbij zouden gaan aan de zware consequenties die het uiten van zulke opvattingen in het openbaar kan hebben voor jou en hen, raakt kant noch wal. Je verklaart dat je gedwongen werd om de Nicaraguaanse hymne te leren en je moest deze op school na de uren zingen (CGVS, p. 6 en 13-14). De reden waarom jij dit moest leren en de anderen niet was, zoals je zelf toegeeft, omdat de anderen dit al konden zingen en in staat waren om tijdens de marsen mee te zingen (CGVS, p. 15). Uit deze gang van zaken kan op zich geen persoonlijke politieke geviseerdheid jegens jou en je ouders worden afgeleid.

Dat je na de pauze bijna twee jaar lang moest schoonmaken, daar waar de andere kinderen les mochten volgen (CGVS, p. 6 en 15-16), kan evenmin als geloofwaardig worden aangenomen. Ook dit zou omwille van

het profiel van jouw ouders als opposant hebben plaatsgevonden, waarbij men zo trachtte je ouders te raken (CGVS, p. 15), waar cfr. supra geen geloof aan gehecht kan worden. Bovendien is het niet aannemelijk dat je zonder enige officiële uitleg, noch aan jou, noch aan jouw ouders, dermate lang verstoken kon blijven van het volgen van lessen en jouw vader niet met de directrice mocht spreken, maar dan wel de schoolrekeningen moest blijven betalen (CGVS, p. 16). Dat het onmogelijk was naar een andere school te gaan omdat het nog erger zou zijn in publieke scholen en er geen private scholen meer bestaan omdat deze gesloten werden door de overheid (CGVS, p. 16), is niet meer dan een bewering van jouw kant. Daar waar uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er inderdaad private scholen gesloten werden door het regime, blijkt tevens dat het hierbij de scholen zijn die opgericht werden door religieuze ordes die geviseerd worden, maar dat er desondanks nog vele andere private scholen overblijven in Managua.

Wat betreft L(…) H(…), de persoon van de Consejos de Poder Ciudadano (CPC) die bij jou navraag deed naar jouw ouders, maar niets vroeg aan andere kinderen (CGVS, p. 6 en 11-12), moet opgemerkt worden dat aangezien jouw ouders, zoals vastgesteld is in hun eerste beslissing, niet gekend zijn als opposanten, dit ook niet de reden kan zijn dat er naar hen gevraagd werd. Echter, gezien jouw ouders lang van huis waren, in tegenstelling tot de ouders van andere kinderen, en L(…) H(…) binnen de CPC van jouw wijk verantwoordelijk was voor de veiligheid (CGVS, p. 12), is dit geen ongewone vraagstelling en deel van de dagelijkse routine. Dit noopt des te meer daar uit jouw verklaringen blijkt dat er nooit consequenties aan vasthingen wanneer je niet op zijn vragen inging (CGVS, p. 12).

Wat tot slot je vrees betreft dat jouw ouders gevangen genomen en gefolterd zullen worden onder wet 1055, dient opgemerkt te worden dat deze wet gericht is tegen personen die door de overheid gekenmerkt worden als opposanten tegen het regime, quod non in casu.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De documenten die je voorlegde in het kader van je verzoek om internationale bescherming kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Je identiteit en nationaliteit worden hier niet betwist, evenmin als het overlijden van jouw moeder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*"

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat ze wel degelijk substantiële eigen elementen aangehaald heeft die een afzonderlijk verzoek in haar eigen naam rechtvaardigen, en gaat hierbij in op de door haar aangehaalde systematische discriminatie en uitsluiting van onderwijs gedurende bijna twee jaar, de gedwongen deelname aan pro-regime demonstraties, de gedwongen indoctrinatie na de schooluren, de directe intimidatie door een CPC-functionaris en de onmogelijkheid om van school te veranderen of de problemen aan te kaarten. Verzoekster meent dat de verwerende partij verkeerdelijk een geloofwaardigheidsbeoordeling toepast in plaats van een ontvankelijkheidsbeoordeling en dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onjuiste rechtsgrondslag.

Wat de beoordeling van haar relaas in het licht van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet betreft, meent verzoekster vooreerst dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet vereist dat moet worden beoordeeld of de minderjarige eigen feiten aanhaalt en niet of deze feiten coherent zijn met de geloofwaardigheidsbeoordeling in de zaak van de ouders. Zij stelt dat zij op school behandeld werd alsof haar ouders opposanten waren en dat het irrelevant is of haar ouders effectief opposanten waren of niet. Zij gaat verder in op haar opinies, haar schoolsituatie, de afwezigheid van alternatieven en de Nicaraguaanse context. Tevens geeft zij toelichting bij de CPC, waarbij ze aanvoert dat dit geen neutrale burgerdienst is, maar een politiek instrument om de bevolking te controleren en opposanten te identificeren. Zij benadrukt hierbij dat uit haar verklaringen blijkt dat L.H. haar specifiek en systematisch ondervroeg, en geen andere kinderen, en dat de ondervragingen geen dagelijkse routines betroffen, maar deel uitmaakten van gerichte surveillance en intimidatie omdat haar ouders als opposanten werden beschouwd. De verwerende partij miskent volgens haar de psychologische impact van regelmatige ondervragingen door een regimefunctionaris op een kind van tien jaar.

Wat betreft het profiel van haar ouders, herhaalt verzoekster dat het volstaat dat de autoriteiten hen als opposanten beschouwden en zij om die reden werd vervolgd. Zij verwijst in dit kader naar algemene informatie over repressie door de Nicaraguaanse autoriteiten.

Verder verwijst verzoekster nog naar haar verblijf buiten Nicaragua en stelt zij dat het louter feit van verblijf in het buitenland en het daar aanvragen van asiel op zich een vervolgingsgrond kan vormen.

Verzoekster besluit dat zij consistente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd die daarenboven bevestigd worden door haar vader en consistent zijn met de publiek beschikbare informatie. Zij stelt een kind van vermeende opposanten in Nicaragua te zijn en vervolging te hebben ondergaan. Aangezien de situatie in Nicaragua de afgelopen jaren is verslechterd, acht zij haar vrees bij terugkeer nog steeds actueel.

Tenslotte meent verzoekster dat haar ten minste de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend wegens het reële risico dat ze ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zal lijden.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijkens de inventaris, de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:
"*3. Vrije vertaling: Migrationsverket, Nicaragua – De situatie van personen die als oppositieleden worden beschouwd, 24 november 2023.*
4. Originele versie: Migrationsverket, Nicaragua – Situationen för personer som uppfattas som oppositionella, 24 november 2023. Beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2103513/231124301.pdf."

3.2. Nieuwe elementen

Op 20 maart 2026 legt verzoekster overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin ze verwijst naar het arrest nr. 265.330 van 6 januari 2026 van de Raad van State, waaruit zij citeert, en naar haar scholing in België, ter staving waarvan zij een schoolattest van 17 maart 2026 voegt (stuk 1).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de adjunct-commissaris de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenet mist dan ook juridische grondslag.

3.3.2.2. Luidens (oud) artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 47 van het Handvest, doch geeft ze niet de minste toelichting over de wijze waarop ze dit artikel *in casu* geschonden acht.

3.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk is omdat zij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen, waarbij de adjunct-commissaris overweegt dat (i) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden bij hun verzoek van 16 januari 2023 (waarvoor de beslissing nu definitief is) en hun tweede verzoek van 30 januari 2025, (ii) waar zij verklaart dat er patrouilles naar hun woning gestuurd werden door I.E. en het heeft over een inval bij hen thuis waarbij haar vader geslagen werd, haar ouders geen gewag maakten van enige patrouilles, noch op enig moment de naam I.E. hebben vermeld als degene die daarvoor verantwoordelijk zou geweest zijn en zij niets aanhaalden van een inval bij hun thuis na de inbeslagname van de zaak, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij moest deelnemen aan marsen om de overheid te steunen, het niet kan overtuigen dat zij als negen- of tienjarige aan de leerkrachten en directrice zei dat ze geen Sandinist wou zijn en niet achter de Sandinistische overheid stond omdat zij een vrij Nicaragua wou nadat zij daarover gesproken had met haar ouders en zij haar de vrije keuze gaven om op school te zeggen of ze wel of niet wou meedoen, en uit het feit dat zij op school gedwongen zou zijn om de Nicaraguaanse hymne te leren en na de uren te zingen niet blijkt dat zij of haar ouders persoonlijk politiek geviseerd werden, (iv) het evenmin geloofwaardig is dat ze bijna twee jaar lang op school moest schoonmaken na de pauze, zij zonder enige officiële uitleg dermate lang verstoken kon blijven van het volgen van lessen en haar vader niet met de directrice mocht spreken, maar dan wel de schoolrekeningen moest blijven betalen (v) aangezien haar ouders niet gekend zijn als opposanten, dit niet de reden kan zijn dat er naar hen gevraagd werd door L. H., (vi) wat betreft haar vrees dat haar ouders gevangen genomen en gefolterd zullen worden onder wet 1055, deze wet gericht is tegen personen die door de overheid gekenmerkt worden als opposanten tegen het regime, *quod non in casu* en (vii) de door verzoekster voorgelegde

documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van (oud) artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Zoals hoger reeds aangehaald, werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:
"*De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen*." (*Parl.St.* Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeksters vader en stiefmoeder elk een verzoek om internationale bescherming indienden op 16 januari 2023 en dat zij in het kader van hun verzoeken op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) werden gehoord. Het verzoek om internationale bescherming van haar vader werd op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als begeleide minderjarige ingediend. Op 18 juni 2024 werd ten aanzien van verzoeksters vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest met nummer 318 840 van 18 december 2024. Op 30 januari 2025 dient verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster verklaart dat haar vader en stiefmoeder als opposant beschouwd worden omwille van hun deelname aan betogingen en het bezitten van een wapenhandel en zij hierdoor ook, onder andere op school, problemen kreeg (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en 13-16). Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt zij haar paspoort, haar geboorteakte en de overlijdensakte van haar moeder neer (AD, stuk 5, 'Documenten').

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:
"*In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden bij hun verzoek van 16 januari 2023 (waarvoor de beslissing nu definitief is) en hun tweede verzoek van 30 januari 2025. Je vreest immers dat jouw vader en stiefmoeder als opposanten beschouwd worden omwille van hun deelname aan betogingen en omwille van het bezitten van een wapenhandel en hierdoor gearresteerd en gefolterd zullen worden (CGVS, p. 4 en 6-7). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat je bij het eerste verzoek van je vader reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg de weigeringsbeslissing in zijn verzoek ook voor jou geldt.*
Daar waar jij verklaart dat er steeds patrouilles naar jullie woning gestuurd werden door I(…) *E*(…) *en deze voor jullie woning postvatten om jullie te surveilleren (CGVS, p. 6 en 10), hebben jouw vader of stiefmoeder in hun eerste verzoek op geen enkel moment gewag gemaakt van enige patrouilles die naar jullie woning gestuurd werden. Integendeel, het ging enkel over de controles in de winkel (CGVS D*(…) *VIB I, p. 10 en CGVS J*(…) *VIB I, p. 9-10). Evenmin hebben zij op enig moment de naam I*(…) *E*(…) *vermeld als degene die*

daarvoor verantwoordelijk zou geweest zijn (CGVS, p. 6 en 9). Vervolgens vermeld je nog dat er enkele dagen na de inbeslagname van je vaders zaak in november 2022 een inval bij jullie thuis was waarbij jouw vader geslagen werd (CGVS, p. 7 en 10-11). Noch jouw vader, noch jouw stiefmoeder halen ook maar iets aan van een inval bij jullie thuis na de inbeslagname van november 2022, wat toch wel verwacht kan worden indien jouw vader daarbij geslagen werd.
Volgens jouw verklaringen moest je ook één tot twee keer deelnemen aan marsen om de overheid te steunen. Dit was steeds met een viertal leerlingen en je ging ervan uit dat dit was omdat de ouders als opposanten aanzien werden en jullie zo Sandinisten zouden worden (CGVS, p. 13-14). Echter, gezien, zoals vastgesteld is in hun eerste beslissing, jouw ouders niet aannemelijk hebben gemaakt als opposanten gekend en geviseerd te zijn, kan aan deze verklaring geen geloof gehecht worden. Ook jouw verklaringen dat jij aan de leerkrachten en directrice zei dat je geen Sandinist wou zijn en niet achter de Sandinistische overheid stond omdat je een vrij Nicaragua wou nadat je hierover gesproken had met je ouders en zij je de vrije keuze gaven om op school te zeggen of je wel of niet wou meedoen (CGVS, p. 14-15), kunnen niet overtuigen. Dat een kind van negen à tien jaar dermate complexe opinies zou kunnen uiten, deze vervolgens met zijn ouders zou bespreken en de toestemming zou krijgen om dit dan ook op school te verkondigen, is alles behalve aannemelijk. Dat jouw ouders, zelfs al zouden ze tegen de overheid gekant zijn, op die leeftijd zo'n gesprekken met jou zouden voeren en dan volledig voorbij zouden gaan aan de zware consequenties die het uiten van zulke opvattingen in het openbaar kan hebben voor jou en hen, raakt kant noch wal. Je verklaart dat je gedwongen werd om de Nicaraguaanse hymne te leren en je moest deze op school na de uren zingen (CGVS, p. 6 en 13-14). De reden waarom jij dit moest leren en de anderen niet was, zoals je zelf toegeeft, omdat de anderen dit al konden zingen en in staat waren om tijdens de marsen mee te zingen (CGVS, p. 15). Uit deze gang van zaken kan op zich geen persoonlijke politieke geviseerdheid jegens jou en je ouders worden afgeleid.
Dat je na de pauze bijna twee jaar lang moest schoonmaken, daar waar de andere kinderen les mochten volgen (CGVS, p. 6 en 15-16), kan evenmin als geloofwaardig worden aangenomen. Ook dit zou omwille van het profiel van jouw ouders als opposant hebben plaatsgevonden, waarbij men zo trachtte je ouders te raken (CGVS, p. 15), waar cfr. supra geen geloof aan gehecht kan worden. Bovendien is het niet aannemelijk dat je zonder enige officiële uitleg, noch aan jou, noch aan jouw ouders, dermate lang verstoken kon blijven van het volgen van lessen en jouw vader niet met de directrice mocht spreken, maar dan wel de schoolrekeningen moest blijven betalen (CGVS, p. 16). Dat het onmogelijk was naar een andere school te gaan omdat het nog erger zou zijn in publieke scholen en er geen private scholen meer bestaan omdat deze gesloten werden door de overheid (CGVS, p. 16), is niet meer dan een bewering van jouw kant. Daar waar uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er inderdaad private scholen gesloten werden door het regime, blijkt tevens dat het hierbij de scholen zijn die opgericht werden door religieuze ordes die geviseerd worden, maar dat er desondanks nog vele andere private scholen overblijven in Managua.
Wat betreft L(…) H(…), de persoon van de Consejos de Poder Ciudadano (CPC) die bij jou navraag deed naar jouw ouders, maar niets vroeg aan andere kinderen (CGVS, p. 6 en 11-12), moet opgemerkt worden dat aangezien jouw ouders, zoals vastgesteld is in hun eerste beslissing, niet gekend zijn als opposanten, dit ook niet de reden kan zijn dat er naar hen gevraagd werd. Echter, gezien jouw ouders lang van huis waren, in tegenstelling tot de ouders van andere kinderen, en L(…) H(…) binnen de CPC van jouw wijk verantwoordelijk was voor de veiligheid (CGVS, p. 12), is dit geen ongewone vraagstelling en deel van de dagelijkse routine. Dit noopt des te meer daar uit jouw verklaringen blijkt dat er nooit consequenties aan vasthingen wanneer je niet op zijn vragen inging (CGVS, p. 12).
Wat tot slot je vrees betreft dat jouw ouders gevangen genomen en gefolterd zullen worden onder wet 1055, dient opgemerkt te worden dat deze wet gericht is tegen personen die door de overheid gekenmerkt worden als opposanten tegen het regime, quod non in casu."

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij stelt, betreffende de motivering in de bestreden beslissing omtrent het uiten van haar mening in verband met de deelname aan de marsen, dat dit getuigt van een gebrek aan begrip voor de ontwikkeling van kinderen en dat een kind van tien jaar perfect in staat is om te ervaren dat zij anders behandeld wordt, om onrechtvaardigheid te herkennen, om hierover met haar ouders te spreken en om eenvoudige politieke begrippen te begrijpen. De Raad merkt in dit kader op dat het begrijpen van het begrip "vrijheid" en het herkennen van een ongelijke en onrechtvaardige behandeling niet hetzelfde is als tegen de leerkracht zeggen dat zij niet wou deelnemen aan de marsen omdat zij de sandinisten niet steunde en voor een vrij Nicaragua was, zoals verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Dat verzoekster al op een dergelijk jonge leeftijd een zodanig uitgesproken politieke voorkeur zou hebben, kan de Raad net zo min als de verwerende partij overtuigen, laat staan dat haar ouders haar de vrije keuze zouden geven om al dan niet mee te doen aan de marsen en haar beweerde opvattingen hierover in het openbaar te uiten, gezien de consequenties die dit kan hebben.

Wat betreft haar schoolsituatie en haar verklaring dat zij zonder enige uitleg verstoken bleef van lessen, betoogt verzoekster op algemene wijze dat de motivering van de bestreden beslissing in dit verband getuigt van een gebrek aan kennis van de context in Nicaragua en dat in autoritaire regimes dissidenten en hun

familieleden systematisch en willekeurig gediscrimineerd worden, zonder officiële verklaring of mogelijkheid tot verhaal. Verzoekster beperkt zich met dergelijk betoog tot algemene beweringen, die zij niet verder staaft met concrete landeninformatie. Bovendien benadrukt de Raad dat haar vader en stiefmoeder niet konden overtuigen van hun profiel als (vermeend) politiek opposant, waardoor verzoeksters algemeen en niet-gestaafd betoog hoe dan ook niet dienstig is.

Aangaande de mogelijkheid om naar een andere school te gaan, kan verzoeksters (*post factum*) betoog in haar verzoekschrift, dat haar familie mogelijk geen toegang had tot andere private scholen, dat ook de andere scholen onder controle staan van het regime en een schoolwissel voor een kind van tien jaar niet eenvoudig is, niet overtuigen, daar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat er geen private scholen meer bestaan (*Ibid.*, p. 16). Evenmin toont zij concreet aan dat andere private scholen niet toegankelijk zouden zijn voor haar omwille van geografische of financiële redenen, temeer uit het administratief dossier blijkt dat er hiertoe in Managua verschillende opties zijn (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 9), noch toont zij aan dat deze scholen effectief onder controle zouden staan van het regime. De Raad acht het bovendien niet aannemelijk dat, indien verzoekster effectief graag naar school ging en de discriminatie dermate ernstig zou zijn geweest dat haar schoolcarrière hierdoor gefnuikt werd, zij niet probeerde om in een andere school haar weg te vinden.

Verzoekster betoogt verder dat de beoordeling in de bestreden beslissing geen rekening houdt met de algemene situatie in Nicaragua voor kinderen en familieleden van vermeende opposanten, waarbij zij verwijst naar algemene landeninformatie gevoegd bij haar verzoekschrift waaruit volgens haar blijkt dat het regime opposanten uitsluit van onderwijs, en ook familieleden worden getroffen (stukkenbundel verzoekster, stuk 3 en 4). De Raad merkt in dit verband op dat, nog daargelaten dat verzoeksters vader en stiefmoeder hun profiel als opposant niet aannemelijk weten te maken, uit de beschikbare informatie blijkt dat opposanten kunnen worden uitgesloten van sociale voorzieningen, waaronder gezondheidszorg en onderwijs, en dit soms ook geldt voor familieleden, doch niet dat familieleden van opposanten systematisch worden uitgesloten van onderwijs. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat ze nooit vroeg waarom zij, en niet de andere leerlingen, de school moest schoonmaken, maar het voor haar duidelijk was dat, aangezien ze haar ouders niets konden aandoen, ze het via haar deden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), wat echter een loutere veronderstelling is vanwege verzoekster.

Waar verzoekster verwijst naar algemene informatie en stelt dat de CPC geen neutrale burgerdienst is, maar een politiek instrument van de Sandinistische Partij om de bevolking te controleren en opposanten te identificeren, neemt zij niet weg dat, aangezien haar ouders niet gekend zijn als opposanten, dit niet de reden kan zijn dat er naar hen gevraagd werd, en er geen consequenties aan vast hingen wanneer verzoekster niet op zijn vragen inging. Waar zij benadrukt dat enkel zij werd ondervraagd, wijst de Raad op verzoeksters verklaringen dat haar ouders lang van huis waren, in tegenstelling tot de ouders van sommige andere kinderen die niet ondervraagd werden (*Ibid.*, p. 12). Verder spreekt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing louter tegen waar zij stelt dat dit geen deel uitmaakte van dagelijkse routines, maar wel van gerichte surveillance en intimidatie van een kind omdat haar ouders als opposanten werden beschouwd. Wat betreft de consequenties, voert verzoekster aan dat zij hierdoor wel degelijk geïntimideerd werd en de verwerende partij de psychologische impact van regelmatige ondervragingen door een regimefunctionaris op een kind van tien jaar miskent, doch maakt zij dit niet verder concreet, laat staan aannemelijk. Verder is verzoeksters bewering in haar verzoekschrift dat het doel van surveillance niet altijd is om onmiddellijk maatregelen te nemen of er onmiddellijk consequenties aan te verbinden, maar wel het controleren, intimideren en afschrikken van de doelwitten, louter algemeen van aard en kan dit bijgevolg niet overtuigen.

Verder is verzoeksters betoog dat niet beoordeeld dient te worden of haar ouders effectief opposant waren, maar dat het volstaat dat de Nicaraguaanse autoriteiten hen als zodanig beschouwden en dat verzoekster om die reden werd vervolgd, *in casu* niet dienstig nu reeds in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat haar ouders niet aannemelijk maken als opposant te zijn geviseerd omwille van hun deelname aan de anti-overheidsprotesten van 2018. De Raad merkt op dat, zelfs zo verzoekster zou worden gevolgd in haar redenering dat moet worden beoordeeld of zij werd behandeld alsof haar ouders opposanten waren, zij hiervan niet heeft kunnen overtuigen, daar haar verklaringen aangaande I. E. en de inval in haar huis niet in overeenstemming zijn met de verklaringen van haar vader en stiefmoeder, het niet geloofwaardig is dat zij moest deelnemen aan marsen en de school moest schoonmaken omdat haar ouders als opposanten werden aanzien en uit het feit dat zij de hymne moest leren en aangesproken werd door L. H. niet blijkt dat zij geviseerd werd omwille van het vermeende profiel van haar vader en stiefmoeder.

Voorts wijst verzoekster op het feit dat ze al drie jaar buiten Nicaragua verblijft en stelt ze dat uit de door haar gevoegde informatie blijkt dat het loutere feit van verblijf in het buitenland en het daar aanvragen van asiel op zich een vervolgingsgrond kan vormen en het regime personen die Nicaragua hebben verlaten en in het buitenland asiel hebben aangevraagd, niet langer als Nicaraguanen beschouwt. De Raad merkt te dezen

vooreerst op dat niet kan worden ingezien, en verzoekster in haar verzoekschrift evenmin toelicht, waarom dit een eigen feit zou zijn dat het indienen van een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigt, en niet een motief waarvan mag worden verwacht dat het door haar ouders wordt aangehaald in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming. Bovendien kan uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat er sprake is van een systematische vervolging van terugkeerders naar Nicaragua, noch dat het feit in het buitenland verbleven te hebben op zich als een oppositiedaad beschouwd zou worden. Hoewel gewag wordt gemaakt van gevallen waarbij personen die voor hun vertrek problemen gehad zouden hebben met de autoriteiten bij een terugkeer met represailles geconfronteerd worden, blijkt evenzeer dat personen die uit het buitenland terugkeren zonder ervoor problemen gehad te hebben met de autoriteiten, kunnen terugkeren naar hun woonplaats en een laag profiel kunnen aanhouden. Uit de beschikbare informatie en verzoeksters betoog, en gezien de vaststelling dat zij niet kan overtuigen van het profiel van haar vader en stiefmoeder als (vermeende) opposanten en van de problemen die zij hierdoor gekend zou hebben, kan niet worden afgeleid dat het enkele feit in het buitenland verbleven te hebben en in België asiel te hebben aangevraagd op zich voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Nicaragua aannemelijk te maken.

Waar verzoekster nog laat gelden dat zij consistente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, haar verklaringen bevestigd worden door haar vader en consistent zijn met de publiek beschikbare informatie, brengt zij geen argumenten aan die de hoger gedane concrete en pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen.

Verder kan verzoeksters verwijzing naar algemene informatie in haar verzoekschrift niet volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

Waar verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk eigen substantiële elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, en zij zich vervolgens beperkt tot een louter herhalen van de door haar afgelegde verklaringen in dit verband, weerlegt zij geenszins de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de verwerende partij terecht oordeelt dat het geen eigen feiten betreft die een apart verzoek rechtvaardigen. Bij de beoordeling of de door verzoekster aangehaalde feiten een apart verzoek in haar hoofde rechtvaardigen, mag rekening worden gehouden met alle elementen die blijken uit verzoeksters dossier en dat van haar ouders. In de mate dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij de eigen feiten die zij aanhaalt in verband brengt met het feit dat haar ouders door de Nicaraguaanse autoriteiten als opposanten zouden worden beschouwd en geviseerd, maar zowel de verwerende partij als de Raad in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van haar ouders reeds geoordeeld hebben dat zij dit niet aannemelijk maken en verzoekster in het kader van haar eigen verzoek geen elementen aanbrengt die aan deze beoordeling afbreuk kunnen doen, kunnen deze eigen feiten geen afzonderlijk verzoek in verzoeksters hoofde rechtvaardigen.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onjuiste rechtsgrondslag. De verwerende partij heeft wel degelijk correct toepassing gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in verzoeksters aanvullende nota naar het arrest van de Raad van State met nummer 265.330 van 6 januari 2026 is derhalve niet dienstig.

Met voorgaand betoog slaagt verzoekster er aldus niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, in een ander daglicht te stellen.

De door verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen het voorgaande niet wijzigen (AD, stuk 5, ‘Documenten’). Haar paspoort en geboorteakte dienen louter ter staving van haar identiteit en herkomst, elementen die niet worden betwist. Het overlijden van haar moeder, ter staving waarvan zij haar overlijdensakte neerlegt, wordt evenmin betwist. Het door haar bij aanvullende nota neergelegde schoolattest van 17 maart 2026 heeft verder louter betrekking op haar leven in België, en kan bijgevolg evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Uit het loutere feit dat verzoekster in België naar school gaat en de Nederlandse taal naar eigen zeggen al zeer goed beheerst, kan geen vrees ten aanzien van haar land van herkomst blijken, laat staan dat dit een eigen feit zou zijn dat een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigt (aanvullende nota verzoekster neergelegd op 20 maart 2026, stuk 1).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog op algemene wijze stelt bij een eventuele terugkeer naar Nicaragua een reëel risico te lopen op ernstige schade en zij verwijst naar (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, concretiseert zij dit niet verder, waardoor zij dit evenmin aannemelijk weet te maken.

De Raad benadrukt in dit kader dat, overeenkomstig (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*". De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat er in Nicaragua actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn.

3.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat en een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. WILLAERT